

Texty

Čeština

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami. I řekl Bůh: Buď světlo! I bylo světlo. A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy. A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první. Řekl také Bůh: Buď obloha u prostřed vod, a děl vody od vod! I učinil Bůh tu oblohu, a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak. I nazval Bůh oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý. Řekl také Bůh: Shromážděte se vody, kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak. I nazval Bůh místo suché zemi, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré. Potom řekl Bůh: Zplod' země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podlé pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak. Nebo země vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podlé pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho, podlé pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I byl večer a bylo jitro, den třetí. Opět řekl Bůh: Buďte světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a rozměření časů, dnů a let. A aby svítila na obloze nebeské, a osvěcovala zemi. A stalo se tak. I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí; též i hvězdy. A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvěcovala zemi; A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý.

Slovenština

Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. Zem však bola pustá a prázdna, tma bola nad priepasťou a Duch Boží sa vznášal nad vodami. Tu povedal Boh: „Buď svetlo!“ a bolo svetlo. Boh videl, že svetlo je dobré; i oddelil svetlo od tmy. A Boh nazval svetlo „dňom“ a tmu nazval „nocou“. A nastal večer a nastalo ráno, deň prvý. Potom Boh povedal: „Buď obloha uprostred vôd a staň sa delidlom medzi vodami a vodami!“ I urobil Boh oblohu a oddelil vody, ktoré boli pod oblohou, od vôd, ktoré boli nad oblohou. A stalo sa tak. A Boh nazval oblohu „nebom“. A nastal večer a nastalo ráno, deň druhý. Potom Boh povedal: „Vody, ktoré ste pod nebom, zhromaždite sa na jedno miesto a ukáž sa súš!“ A stalo sa tak. A Boh nazval súš „zemou“ a zhromaždište vôd nazval „morom“. A Boh videl, že je to dobré. Tu Boh povedal: „Zem, vyžeň trávu, rastliny s plodom semena a ovocné stromy, prinášajúce plody, v ktorých je ich semeno podľa svojho druhu na zemi.“ A stalo sa tak. Zem vyhnala trávu a rastliny s plodom semena podľa svojho druhu i stromy, prinášajúce ovocie, v ktorom je ich semeno podľa svojho druhu. A Boh videl, že je to dobré. A nastal večer a nastalo ráno, deň tretí. Tu Boh povedal: „Buďte svetlá na nebeskej oblohe na oddeľovanie dňa od noci! A buďte na znamenie pre obdobia, dni a roky! I buďte svetlami na nebeskej oblohe, aby ste osvetľovali zem!“ A stalo sa tak. A Boh urobil dvoje veľkých svetiel: väčšie, aby vládlo nad dňom, a menšie, aby vládlo nad nocou, a aj hviezdy. Umiestnil ich na nebeskej oblohe, aby osvetľovali zem a aby vládli nad dňom a nad nocou a oddeľovali svetlo od tmy. A Boh videl, že je to dobré. A nastal večer a nastalo ráno, deň štvrtý.

Polština

Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Ziemia zaś była bezładem i pustkowiem: ciemność była nad powierzchnią bezmiaru wód, a Duch Boży unosił się nad wodami. Wtedy Bóg rzekł: Niechaj się stanie światłość! I stała się światłość. Bóg widząc, że światłość jest dobra, oddzielił ją od ciemności. I nazwał Bóg światłość dniem, a ciemność nazwał nocą. I tak upłynął wieczór i poranek - dzień pierwszy. A potem Bóg rzekł: Niechaj powstanie sklepienie w środku wód i niechaj ono oddzieli jedne wody od drugich! Uczyniwszy to sklepienie, Bóg oddzielił wody pod sklepieniem od wód ponad sklepieniem; a gdy tak się stało, Bóg nazwał to sklepienie niebem. I tak upłynął wieczór i poranek - dzień drugi. A potem Bóg rzekł: Niechaj zbiorą się wody spod nieba w jedno miejsce i niech się ukáže powierzchnia sucha! A gdy tak się stało, Bóg nazwał tę suchą powierzchnię ziemią, a zbiorowisko wód nazwał morzem. Bóg widząc, że były dobre, rzekł: Niechaj ziemia wyda rośliny zielone: trawy dające nasiona, drzewa owocowe rodzące na ziemi według swego gatunku owoce, w których są nasiona. I stało się tak. Ziemia wydała rośliny zielone: trawę dającą nasienie według swego gatunku i drzewa rodzące owoce, w których było nasienie według ich gatunków. A Bóg widział, że były dobre. I tak upłynął wieczór i poranek - dzień trzeci. A potem Bóg rzekł: Niechaj powstaną ciała niebieskie, świecące na sklepieniu nieba, aby oddzielały dzień od nocy, aby wyznaczały pory roku, dni i lata; aby były ciałami jaśniejącymi na sklepieniu nieba i aby świeciły nad ziemią. I stało się tak. Bóg uczynił dwa duże ciała jaśniejące: większe, aby rządziło dniem, i mniejsze, aby rządziło nocą, oraz gwiazdy. I umieścił je Bóg na sklepieniu nieba, aby świeciły nad ziemią; aby rządziły dniem i nocą i oddzielały światłość od ciemności. A widział Bóg, że były dobre. I tak upłynął wieczór i poranek - dzień czwarty.

Kašubština

Na zôczątkù bëło Słowò, a Słowò bëło ù Bòga i Bògã bëło Słowò. Òno bëło na zôczątkù ù Bòga. Przez Nie wszëtkò sã stało, a bez Niegò nick sã nie stało, co je stoné. W Nim bëło žëcé, a žëcé bëło widã lëdzy, a wid ò cemkù swiécy, i cemk gò nie przemógł. Bët człowiek pòstóny òd Bòga. Jan bëło jegò miono. Nen przëszedł na swiôdczenié, bë dôł dokôz ò widze, žebë wszëtcë ùwierz-ëlë przez negò. Òn nie bët widã, le žebë dôł dokôz ò widze. Bët prôwdzëwi wid, co òbswiecywô kòždégò człowieka, czej przëchôdô na swiat. Bëło [Słowò] na swiece i swiat sã przez Nie stôł, le swiat Jegò nie pòznôł. Przëszło do swòjjich, le swòjji Je nie przëjãlë, a tim, co Je przëjãlë, dało jima mòc, žebë sã stelë Bòżima dzecama, Tima, co wierzą w Jegò miono, co nié ze krëwi ani z łakòtë cała, ani z wòle chłopa, le z Bòga sã narodzëlë. A Słowò stało sã całą, i zamieszkało midzë nama. I òbzérelë më Jegò chwałã, chwałã, jaką Jednorodzony mô òd Òjca, pòłny łasczi i prôwdë. (J 1, 1-14; Ewanielëjô wedle sw. Jana, Piesniô ò Przedwiecznym Słowie)

Lužičká srbština horní

Hlej, k poŕdnju zběhaju so módre hory,
K poŕnocy ćemna hola stražuje;
K nim a w njej tuleju so běŕe dwory
A zemja tuk a tyće daruje.
Praj, serbski kraj hać njeje raj?
Wón kryje nas, wón žiwi nas,
Wón spochi z nami swjeći kwas.

(Serbski narod, fragment básně)

Wótčenaš / Wóscenas (Hornjoserbšćina/Dolnoserbšćina)

(Hornjoserbsce:)

Wótče naš, kiž sy w njebjesach.
Swjeć so Twoje mjeno.
Přińdź Twoje kralestwo.
Stań so Twoja wola,
kaž na njebju, tak na zemi.
Wšědny chŕěb naš daj nam džens.
Wodaj nam naše winy,
jako my tež wodawamy svojim winikam.
A njewjedź nas do spytowanja,
ale wumóž nas wot złeho.
Přetož Twoje je kralestwo a móc a sława
na wěki. Amen.

Wóscenas

(Dolnoserbski:)

Wóšce nas, kenž sy na njebju,
wuswěšone buž Twójo mě;
pšíz k nam Twójo kralejstwo;
Twója wóla se stań
ako na njebju, tak teke na zemi.
Wšedny klěb naš daj nam žinsa,
a wódaj nam naše winy,
ako my wódawamy swójim winikam.
A njewjež nas do spytowanja
ale wumóž nas wót toho złego,
Pšeto Twójo jo to kralejstwo a ta móc a ta cesć
do nimjernosći. Amen.